

ВТОРИЯТ КОНЦЕРТ НА РУСЕНСКИТЕ ФИЛХАРМОНИСТИ

След много доброто представяне на симфоничния оркестър на Русенската филхармония при откриването на четиринадесетите „Мартенски музикални дни“ втората му изjava се очакваше с оправдан интерес. Русенските симфонични потвърдиха професионалните си музикалности качества. Действително в последните години оркестърът е израсъл значително, достигнал е предпоставително изпълнителско равнище, привлякъл е добри музиканти в състава си. Диригентът Румен Байраков ръководи концерта уверено, с вкус и разбиране, с всяка партията.

Вечерта бе открита със симфоничната поема „Легенда“ от Петко Стайнов. Вътрешно емоционалната нагласа на оркестъра към творбата спомогна за нейното релефно реализиране. При висока степен на концентрация и спонтанно реагиращ оркестърт музицираше вдъхновено, гъвкаво и осмислено в многобройните темпови отклонения и динамични нюанси. Двете емоционални сфери на Стайновата творба — елегично повествователната и динамично устремената — получиха своето пълнокръвно въздействие.

След „Легендата“, стилистичните похвати на клято представят определен етап от развитието на българския класически симфонизъм, прозвуча произведението „Симфонични форми“ от Иван Филев, много талантлив представител на най-младата генерация български композитори. Авторът борави с един съвсем различен арсенал от изразни средства, кой-

то, въпреки това не изключва връзката с класическото ни наследство. Тази връзка по ясен и категоричен начин се изjавява върху базата на българския фолклор. Всяко творческо поколение търси свой начин за фолклорното преосмисляне и „Симфонични форми“ на Иван Филев е също една възможност в това направление. Творбата демонстрира не само умения в използването на някои нови технологически похвати, но и логичното организиране на различните елементи в едно цяло. Произведението бе дирижирано от своя автор, което гарантира автентичната реализация на неговия замисъл. Впрочем сега Филев показа и една много сръчна мануална техника, която му позволява да внушава изживяванията си. Трябва да се подчертае и способността на оркестъра бързо и успешно да се пренастройва в един съвършено друг начин на свирене.

Втората част започна с Концерт за цигулка и оркестър от Мария Големинова. Сولیстът Георги Тилев — инструменталист с изjавени качества и сценично присъст-

вие, музицира уверено, с артистичен замах, проникновено и с емоционална топлина, с бликащ хумор и жизненост. В негово лице творбата на Мария Големинова печели един отличен пропагандатор, който с неколкотократно изпълнение през този сезон помага тя да заеме заслуженото си място на репертоарно произведение.

Концертът завърши със Симфоничния сюита в пет части от тракийски песни и танци за глас, дамохи хор и оркестър на Димитър Ненов. Като основа на сюитата служат оригинални тракийски народни песни. Широкият мелодичен линиен в оркестъра и богатото орнаментираните хорски партии на първата част ни въвеждат в своеобразно стилизирано фолклорно звучене. Хоровият ритъм на втората част бързо отстъпва място на мрачния тон на хора в единство със смисъла на текста. Изключително поетично то светоусещане на Димитър Ненов намира пълна свобода в третата част, където всяка фраза е интимна изповед и съзерцание. Неравноделният метро-ритмичен рисунок на четвъртата част открива жи-

вописна битова картина. Във финалната част на оркестъра се пада задачата да обобща авторската идея и да я доведе до нейния логичен завършек. Красивите тракийски танцови мелодии преминават в хоровите партии. И тук жизнеутвърждаващото чувство е пречулено през поетичното виждане на автора.

Емилия Максимова оцвети неоглямата солова партия с красивия си тембър и прецизно изпълнение.

Хорът на софийската девойки бе великолепен партньор на оркестъра. С богатата си емоционалност и избистрен стил той внесе празнично настроение във финала на концерта. Разнообразните динамични нюанси и одухотвореното музициране помогнаха за осъществяване оригиналния замисъл на Димитър Ненов. Несъмнено заслуга за достигнатия на този самоден състав има неговият диригент Сидер Сидеров.

Някои пропуски в иначе добрия съпровод на Симфоничната сюита от Димитър Ненов може би са симптоми за умора на оркестъра-домачин, тъй като неговото участие в „Мартенските музикални дни“ е период на натовареност извън стандартите на целогодишната му концертна дейност. От друга страна, точно тази натовареност (когато е разумно планирана) може да бъде един от стимулаторите, поддържащи периодично творческия тонус на Русенската филхармония, един от най-добрите наши извънстолични оркестри.

Димитър ХРАНОВ